

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 96/07
14.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Јованке Кажић, Љубице Милутиновић, Миломира Николића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и других, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Суботици Гж.1.бр.48/06 од 23.6.2006. године, у седници већа одржаној 14.2.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Суботици Гж.1.бр.48/06 од 23.6.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Сенти П.1.бр.39/04 од 28.12.2005. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца па су поништени откази уговора о раду од 18.3.2004. године и обавезан је тужени да тужиоце врати на рад и распореди их на послове које су обављали по основу закључених уговора о раду који су ближе означени у изреци. Истом пресудом обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 428.720,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.12.2005. године па до исплате.

Округни суд у Суботици је пресудом Гж.1.бр.48/06 од 23.6.2006. године, делимично усвојио жалбу туженог па је првостепену пресуду преиначио у делу у коме је обавезан тужени да тужиоце распореди на послове које су обављали по основу закључених уговора о раду ближе означених у изреци, тако да је тужени обавезан да тужиоце распореди на радна места која одговарају њиховој стручној спреми, знању и способностима. Истом пресудом преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, тако што је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка изнад износа од 97.000,00 динара а у преосталом делу жалбу туженог је одбио и првостепену пресуд потврдио.

Против пресуде Округног суда тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити се у ревизији не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је 8.3.2004. године извршио тестирање алкохола у организму тужилаца дрегером, па је утврђено да су тужиоци имали одређену количину алкохола у крви и то тужилац АА 0,15 промила, тужилац АА1 0,53 промила, тужилац АА2 0,42 промила, тужилац АА3 0,73 промила, тужилац АА4 0,40 промила и тужилац АА5 1 промил. Тужиоци су упозорени да су прекршили радну дисциплину а након тога су им спорним одлукама туженог отказани уговори о раду са позивом на чл. 101. ст. 1. тач. 4. Закона о раду, јер су прекршили радну дисциплину утврђену уговорима о раду које су закључили са туженим и то одредбом чл. 18. тач. 6. тач. 2.

Одредбом чл.18. тач. 6. тач.2. уговора о раду закључених између тужилаца и туженог прописано је да послодавац запосленом може да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, односно ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то долазак на рад у напитом стању или опијање у току рада. У поступку је утврђено да су тужиоци започели радњу конзумирања алкохола, али нађено стање количине алкохола у организму тужилаца указује да није дошло до опијања. Обзиром на то и околност да је алкотест вршен пред крај радног времена, правилна је оцена нижестепених судова да тужиоци нису учинили радње које се могу квалификовати као долазак на рад у напитом стању и опијање у току рада, а конзумирање алкохола тужени није предвидео као елемент повреде или повреду радне обавезе. Стога су нижестепени судови правилно применили материјално право када су спорне одлуке туженог о отказу уговора о раду тужиоцима поништили и обавезали туженог да тужиоце врати на рад и то на радна места која одговарају њиховој стручној спреми, знању и способностима, како је правилно одлучено у побијаној првостепену пресуди.

одлука у пошљаној другостепеној пресуди.

Одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе чл. 169. и 150. ЗПП.

Ревизијске наводе туженог којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, Врховни суд Србије није ценио јер се ревизија из тог разлога на основу одредбе чл. 398. ст. 2. ЗПП не може изјавити.

Са наведених разлога, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци на основу одредбе чл. 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд